

Sygn. akt VI P 5/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2021 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Iwona Krawczyk

Protokolant protokolant sądowy Dominik Piotrowski

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2021 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. K.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W.

o świadczenie pieniężne dochodzone przez pracownika od pracodawcy na podstawie przepisów prawa cywilnego

1. zasądza od pozwanej (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W. na rzecz powódki D. K. kwotę 17.029,65 zł (słownie: siedemnaście tysięcy dwadzieścia dziewięć złotych 65/100) tytułem zwrotu nienależnego świadczenia wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi w następujący sposób:

a. od kwoty 15.894,34 zł od dnia 21 maja 2013 roku do dnia zapłaty oraz

b. od kwoty 1.135,31 zł od dnia 11 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanej (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W. na rzecz powódki D. K. kwotę 2.700,00 zł (słownie: dwa tysiące siedemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje ściągnąć od pozwanej (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W. kwotę 943,62 zł (słownie: dziewięćset czterdzieści trzy złote 62/100) tytułem kosztów sądowych nieuiszczonych w toku postępowania przez żadną ze stron procesu;

5. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.494,28 zł (słownie: dwa tysiące czterysta dziewięćdziesiąt cztery złote 28/100).

Sygn. akt VI P 5/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 października 2018 roku (data prezentaty) powódka D. K. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej (...) sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W. kwoty 18.164,96 zł wraz z odpowiednio liczonymi odsetkami ustawowymi tytułem zwrotu wyegzekwowanych środków.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że pozwana spółka pozwem z dnia 25 września 2009 roku wniosła o zasądzenie na jej rzecz od powódki kwoty 18.839,00 zł. Następnie wyrokiem zaocznym Sąd zasądził tę kwotę, a

komornik rozpoczął egzekucję. Dopiero po dokonaniu zajęcia komorniczego powódka dowiedziała się o wyroku, bowiem do akt sprawy podano jej wadliwy adres. Po wniesieniu sprzeciwu od wyroku zaocznego Sąd ostatecznie uchylił w całości wyrok zaoczny i oddalił powództwo, jednak komornik w toku trwania postępowania zdołał wyegzekwować od powódki kwotę 18.164,96 zł, czyli kwotę, której zwrotu powódka domaga się w niniejszym pozwie. Powódka dodała, że pomimo zawarcia w sprzeciwie od wyroku zaocznego wniosku o zasądzenie na jej rzecz zwrotu spełnionego świadczenia, wniosek ten został odrzucony przez sądy obu instancji, wobec czego jedyną drogą dla odzyskania wyegzekwowanej od powódki kwoty jest złożenie pozwu w tej sprawie. W zakresie odsetek wskazywała, że datą wymagalności poszczególnych kwot były daty pobrania tych kwot przez komornika sądowego z jej wynagrodzenia za pracę u ówczesnego pracodawcy.

(pozew – k. 1 – 5)

Nakazem zapłaty z dnia 15 listopada 2018 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd nakazał, aby pozwana wypłaciła na rzecz powódki żądane przez nią kwoty w terminie dwóch tygodni, albo w tym terminie wniosła do Sądu sprzeciw.

(nakaz zapłaty – k. 84)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana spółka wniosła sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana podała, że powódka nie zdołała udowodnić swojego żądania, nie podała podstawy prawnej dla żądania głównego i dla żądania odsetek. Pozwana podała, że powódka nie wezwała jej do zapłaty, wobec czego nie może domagać się odsetek od dat wskazanych w pozwie. Pozwana dalej podniosła, że uchylony wyrok zaoczny czynił zadość zasadom współżycia społecznego, wobec czego powódka nie może skutecznie domagać się zwrotu wyegzekwowanego świadczenia.

(odповідь na pozew – k. 89 – 97)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka była zatrudniona w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę od stycznia 2004 roku do 30 września 2005 roku na stanowisku głównej księgowej. Do jej obowiązków pracowniczych należało prowadzenie całej dokumentacji oraz dokonywanie operacji księgowych.

Wynagrodzenie powódki średnio wynosiło 2.494,28 zł .

(okoliczności niesporne, a nadto ZUS RMUA – k. 272-292)

Pozwem z dnia 25 września 2009 roku pozwana spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (obecnie (...) sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W.) wniosła o zasądzenie na jej rzecz od powódki D. K. kwoty łącznie 18.838,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 września 2008 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za wyrządzoną jej przez powódkę szkodę majątkową. W pozwie pozwana wskazała jako adres powódki ul. (...), (...)-(...) W.. Wcześniej na ten sam adres pozwana skierowała do powódki wezwanie do zapłaty kwoty 18.838,50 zł pismem z dnia 25 sierpnia 2008 roku. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt (...).

Na adres przy ul. (...), (...)-(...) W. była kierowana również korespondencja z Sądu do powódki w sprawie, w tym odpis pozwu. Wobec nieodbierania przez powódkę tej korespondencji Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w W. dnia 14 grudnia 2010 roku w sprawie (...) wydał wyrok zaoczny, którym zasądził od powódki na rzecz pozwanej spółki kwotę 18.838,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 września 2008 roku do dnia zapłaty, a także kwotę 3.359,00 zł tytułem kosztów procesu. Wyrok nie został zaopatrzonej przez Sąd w rygor natychmiastowej wykonalności.

Odpis wyroku zaocznego został przesłany powódce również na adres przy ul. (...), (...)-(...) W., powódka nie odebrała korespondencji. Temu wyrokowi na wniosek (...) Sp. z o.o. w likwidacji została nadana klauzula wykonalności i odpis

tego wyroku zaocznego wraz z nadaną klauzulą wykonalności został przesłany do (...) Sp. z o.o. w likwidacji i mógł stanowić podstawę prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez komornika sądowego.

Powódka dowiedziała się o wydanym wyroku zaocznym dopiero, gdy komornik sądowy zajął jej konto. Dnia 15 lutego 2012 roku powódka zamówiła akta sprawy (...) do czytelnicy, po czym pismem z tego samego dnia złożyła sprzeciw od wyroku zaocznego. Powódka wniosła też o przywrócenie jej terminu do złożenia sprzeciwu argumentując, że nigdy nie mieszkała przy ul. (...), (...)-(...) W..

Postanowieniem z dnia 10 maja 2013 roku wydanym w sprawie (...) Sąd uchylił postanowienie o nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi zaocznemu z dnia 14 grudnia 2010 roku i jednocześnie oddalił wniosek powódki o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności.

Zarządzeniem z dnia 1 kwietnia 2016 roku sygn. akt została zmieniona na (...)

Wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2016 roku, wydanym w sprawie (...), Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w W. uchylił w całości wyrok zaoczny wydany przez ten Sąd w dniu 14 grudnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt (...) i oddalił powództwo. Z kolei wyrokiem z dnia 21 września 2018 roku, wydanym przez Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w W. w sprawie o sygn. akt (...), Sąd oddalił apelację od wyroku z dnia 11 sierpnia 2016 roku.

Pismem z dnia 25 sierpnia 2016 roku powódka wniosła o uzupełnienie wyroku z dnia 11 sierpnia 2016 roku poprzez rozstrzygnięcie w przedmiocie jej wniosku o zasądzenie na jej rzecz kwoty 18.164,96 zł tytułem zwrotu wyegzekwowanego przez pozwaną w toku postępowania świadczenia. Sąd postanowieniem z dnia 24 listopada 2016 roku uzupełnił wyrok z dnia 11 sierpnia 2016 roku w ten sposób, że odrzucił wniosek D. K. o zwrot spełnionego świadczenia. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że wniosek podlegał odrzuceniu, gdyż wyrok zaoczny, który stanowił tytuł egzekucyjny, nie był opatrzony rygorem natychmiastowej wykonalności. Brak zatem było możliwości aby uzupełnić wyrok oddalający powództwo w konsekwencji uchylenia wyroku zaocznego o orzeczenie restytucyjne orzekając o zwrocie wyegzekwowanego świadczenia. Postanowieniem z dnia 14 marca 2018 roku Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w W. oddalił zażalenie na to postanowienie.

(dowód: pozew z dnia 25.09.2009r. – k. 1 – 5 a.s. (...), wezwanie do zapłaty z dnia 25.08.2008r. – k. 41 – 43 a.s. (...), potwierdzenie odbioru – k. 44 a.s. (...), koperty – k. 56, 73, 77, 87 a.s. (...), wyrok zaoczny z dnia 14.12.2010r. – k. 82 a.s. (...), wniosek o wykonanie kopii z akt – k. 94 a.s. (...), sprzeciw od wyroku zaocznego – k. 117 – 118 a.s. (...), wniosek o przywrócenie terminu – k. 120 a.s. (...), postanowienie sądu rejestrowego – k. 111 – 112 a.s. (...), postanowienie z dnia 10.05.2013r. – k. 141 a.s. (...), zarządzenie z dnia 01.04.2016r. – k. 416 a.s. (...), wyrok z dnia 11.08.2016r. – k. 499 a.s. (...), wniosek o uzupełnienie wyroku – k. 503 – 504 a.s. (...), postanowienie z dnia 24.11.2016r. wraz z uzasadnieniem – k. 554 i 562 – 563 verte a.s. (...), postanowienie z dnia 14.03.2018r. – k. 682 a.s. (...), wyrok z dnia 21.09.2018r. – k. 709 a.s. (...))

Sąd Rejonowy Warszawa-Praga w W. w sprawie o sygn. akt (...) prawomocnie przesądził kwestię odpowiedzialności powódki za działania w ramach stosunku pracy w (...) Sp. z o.o. w likwidacji. Powództwo o zasądzenie od pozwanej w tamtej sprawie D. K. kwoty łącznie 18.838,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 września 2008 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za wyrządzoną szkodę majątkową zostało oddalone prawomocnie z powodu przedawnienia dochodzonych pozwem wierzytelności. Sąd skonstatował, że termin przedawnienia odnośnie kwoty 12.659,91 zł upłynął z dniem 31 października 2006 roku, a odnośnie kwoty 7150 zł w dniu 7 grudnia 2007 roku. W odniesieniu do operacji z dnia 2 sierpnia 2004 roku i 30 listopada 2004 roku miał zastosowanie trzyletni termin przedawnienia który upłynął przed wytoczeniem powództwa. Niezależnie od terminu przedawnienia Sąd ustalił i zważył, że strona powodowa w tamtej sprawie nie wykazała przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej powódki jako pracownika. D. K. można było przypisać zawinione, w formie winy umyślnej naruszenie obowiązków pracowniczych poprzez dokonywanie nieprawidłowego księgowania środków pieniężnych na kontrach rachunkowych. Powinna ona zdawać sobie sprawę z tego, że polecenia jakie otrzymywała od R. P. były sprzeczne z praktyką rachunkowości i odmówić tym samym wykonania tych poleceń. Jednakże powódka w tamtej sprawie a pozwana w tej nie wykazała aby takie

działania D. K. wyrządziły jakąkolwiek szkodę pracodawcy. Nieprawidłowe dokonywanie przelewów przez powódkę w tej sprawie polegało na tym, że były one księgowane na kontach służących rozliczaniu należności z tytułu czynszu najmu. Brak było przypisania jakiegokolwiek szkody do działania D. K.. Powyższa argumentacja została podzielona w zakresie ustaleń jak i uzasadnienia faktycznego przez Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w W. w wyroku i uzasadnieniu oddalającym apelację (...) Sp. z o.o. w likwidacji

(dowód: uzasadnienie wyroku SR – k. 518-529 oraz uzasadnienie wyroku SO – k. 713-726v)

W toku postępowania o sygn. akt (...) (poprzednio (...)) pismem z daty 19 marca 2013 roku powódka wniosła o zwrot wyegzekwowanego świadczenia od (...) Sp. z o.o. w likwidacji w części dotyczącej kwoty 18.803,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty 19 marca 2013 roku do dnia zapłaty.

Zarządzeniem z dnia 6 maja 2013 roku (wysłanym 16 maja 2013 roku odpis pisma powódki z dnia 19 marca 2013 roku został doręczony do pełnomocnika strony pozwanej. Pozwana zgodnie z jej oświadczeniem odebrała sprzeciw do którego dołączone było to pismo w dniu 20 maja 2013 roku.

(pismo z daty 19.03.2013 r – k. 129-132 a.s. (...); pismo z daty 03.06.2013 r. – k. 146 a.s. (...))

Powódka nie odbierała korespondencji przesyłanej jej przez Sąd na adres przy ul. (...), (...)-(...) W., ponieważ nigdy tam nie mieszkała. Jej adres zameldowania na pobyt stały w okresie od 15 stycznia 2007 roku to adres przy ul. (...), W..

(dowód: poświadczenie o adresach i okresach zameldowania – k. 135 a.s. (...))

Na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego z dnia 14 grudnia 2010 roku, wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w W. w sprawie (...), komornik sądowy R. W. dokonał dnia 29 lutego 2012 roku zajęcia wynagrodzenia za pracę powódki oraz wierzytelności zasiłku chorobowego i wezwał do dokonywania potrąceń. Egzekucja została wszczęta w dniu 25 stycznia 2012 roku.

Egzekucja prowadzona przez komornika sądowego była skuteczna z wynagrodzenia za pracę powódki, które pobierała u ówczesnego pracodawcy (...) Sp. z o.o.

Pracodawca potrącił i przekazał do komornika sądowego kwoty 1.135,31 zł miesięcznie w dniach: 26 marca 2012 roku, 23 kwietnia 2012 roku, 23 maja 2012 roku, 26 czerwca 2012 roku, 26 lipca 2012 roku, 23 sierpnia 2012 roku, 26 września 2012 roku, 23 października 2012 roku, 23 listopada 2012 roku, 17 grudnia 2012 roku, 29 stycznia 2013 roku, 22 lutego 2013 roku, 21 marca 2013 roku, 25 kwietnia 2013 roku, 24 maja 2013 roku oraz 25 czerwca 2013 roku. Łącznie z wynagrodzenia za pracę powódki pobrano kwotę 18.164,96 zł.

Potrącenie z wynagrodzenia, które wpłynęło do komornika sądowego w dniu 24 czerwca 2013 roku w kwocie 1.135,31 zł nie zostało przez komornika przekazane do wierzyciela tylko złożone do depozytu sądowego. Ostatecznie ta kwota została do powódki zwrócona z depozytu przez komornika sądowego w dniu 8 sierpnia 2013 roku. Potrącenie dokonane przez pracodawcę, które wpłynęło do komornika w dniu 31 lipca 2013 roku zostało zwrócone do pracodawcy w kwocie 1.135,31 zł. Łącznie od powódki pobrano z wynagrodzenia za pracę poza kwotą zwróconą – 17.029,65 zł.

Do (...) Sp. z o.o. komornik przekazał kwotę 14.334,62 zł tytułem spłaty należności głównej, odsetek i kosztów procesu, a pozostała część została zaliczona na opłaty egzekucyjne i inne koszty komornicze. Koszty postępowania egzekucyjnego ustalono na kwotę 1.400,02 zł, z czego powódkę obciążono kwotą 1.350,02 zł, a pozwaną kwotą 50 zł.

(dowód: zajęcie komornicze – k. 33, karta rozliczeniowa w sprawie (...), zawiadomienie o wszczęciu egzekucji w sprawie KM 2364/12; oświadczenie z dnia 02.10.2018r. – k. 8, wykaz wpłat – k. 9; postanowienie na wniosek dłużnika – k. 67-67v a.s. KM 2364/12; zaświadczenie o dokonanych wpłatach – k. 77 a.s. Km 2364/12)

Pozwana spółka mimo wezwania przez powódkę do zwrotu nienależnie wyegzekwowanego świadczenia w maju 2013 roku oraz uchyleniu postanowieniu o nadaniu klauzuli wykonalności wyrokowi zaocznemu z dnia 14 grudnia 2010 roku nie zwróciła żadnej z wyegzekwowanych przez komornika sądowego kwot i przekazanych przez niego do pozwanej.

(okoliczności niesporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach tej sprawy oraz dopuszczonych na podstawie postanowienia wydanego na rozprawie z akt sprawy dołączonej o sygn. akt (...) Autentyczność dowodów nie była kwestionowana w toku postępowania. Sąd w zakresie ustaleń stanu faktycznego nie opierał się na zeznaniach powódki D. K., świadka H. H., ponieważ zeznawali oni tylko i wyłącznie na okoliczności, które były podstawą ustaleń dokonanych już uprzednio przez Sąd w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego wydanego w sprawie o sygn. akt (...) Zeznania tych osób były tylko i wyłącznie skierowane i odnosiły się do kwestii już będących podstawą prawomocnego rozstrzygnięcia w sprawie toczącej się z powództwa pozwanej w tej sprawie przeciwko pozwanej a powódce w tej sprawie. Zeznania nie miały znaczenia, ponieważ Sąd nie jest uprawniony do czynienia ponownych ustaleń które mogłyby prowadzić do sprzecznego z wyrokiem ze sprawy o sygn. akt (...) ustalenia odpowiedzialności odszkodowawczej powódki wobec pozwanej za działania, które realizowała w ramach obowiązków pracowniczych jako główna księgowa.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego w sprawie, a okolicznością niekwestionowaną przez żadną ze stron było to, że pozwana w tej sprawie po uchyleniu wyroku zaocznego oraz prawomocnym oddaleniu powództwa nie zwróciła powódce kwot wyegzekwowanych przez komornika.

W zakresie oceny materiału dowodowego Sąd miał na uwadze także, to, że pozwana spółka mimo nałożenia na nią zobowiązania do przedłożenia zaświadczenia o wynagrodzeniu powódki liczonemu jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy oraz akt osobowych powódki. Ponadto sama powódka złożyła dokumenty które stanowiły podstawę do dokonania obliczeń odnośnie jej wynagrodzenia co było niezbędne do ustalenia kwoty do jakiej należy nadać rygor natychmiastowej wykonalności.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest roszczenie powódki D. K. o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej spółki (...) sp. z o.o. w likwidacji kwoty 18.164,96 zł wraz z odpowiednio liczonymi odsetkami ustawowymi tytułem zwrotu wyegzekwowanych środków.

W pierwszej kolejności należy rozstrzygnąć o tym jaka jest podstawa prawna roszczenia podniesionego przez powódkę, a konkretnie, czy domaga się ona zwrotu bezpodstawnego wzbogacenia, czy zwrotu nienależnego świadczenia. W ocenie Sądu reżimem odpowiedzialności jaki należy brać pod uwagę przy analizowaniu zasadności roszczenia jest art. 410 k.c. – dotyczące zwrotu nienależnie pobranego świadczenia. Taką też podstawę odpowiedzialności tj. przepisy dotyczące bezpodstawnego wzbogacenia – wskazał pełnomocnik powódki.

Stosownie do art. 405 k.c. (przepisy w zakresie bezpodstawnego wzbogacenia należy stosować w sprawie z zakresu prawa pracy na zasadzie art. 300 k.p.), kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

Art. 410 k.c. stanowi natomiast, że przepisy artykułów poprzedzających stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego; świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

W rozpatrywanej sprawie miało miejsce odpadnięcie podstawy świadczenia, które skutkuje powinnością zwrotu świadczenia przez wzbogaconego. Wzbogaconym podmiotem w tej sprawie jest pozwana spółka. Odpadnięcie podstawy świadczenia następuje na podstawie orzeczenia lub decyzji (prawomocnych lub nieprawomocnych), które zostały później (w wyniku apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej, wznowienia postępowania) uchylone lub zmienione (A. Ohanowicz, Niesłuszne wzbogacenie, s. 241; W. Serda, Nienależne świadczenie, s. 89). Typowym wypadkiem będzie zapłata na podstawie wykonalnego, lecz nieprawomocnego wyroku, zmienionego potem przez wyższą instancję (por. np. wyr. SN z 24 września 1966 r., III PZP 30/66, OSNCP 1967, Nr 7-8, poz. 127 i uchw. SN z 24 marca 1967 r., III PZP 42/66, OSNCP 1967, Nr 7-8, poz. 124 z glosą A. Ohanowicza, NP 1967, Nr 12, s. 1696; wyr. SN z 23 maja 2003 r., III CKN 1211/00, Legalis oraz wyr. SN z 4 kwietnia 2008 r., I PK 247/07, OSNAPiUS 2009, Nr 17-18, poz. 223).

Pobranie świadczenia pieniężnego w wykonaniu wyroku sądu następnie wyeliminowanego z obrotu wskutek środka zaskarżenia, zgodnie z poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 03 grudnia 2009 roku w sprawie o sygn. akt II PK 77/09 (Legalis nr 303913) oznacza, że doszło do spełnienia świadczenia nienależnego w rozumieniu art. 410 § 2 k.c.

W tej sprawie powódka dochodziła od pozwanej spółki kwoty łącznie 18.164,96 zł wraz z odpowiednio liczonymi odsetkami ustawowymi tytułem świadczenia wyegzekwowanego na podstawie wyroku zaocznego z dnia 14 grudnia 2010 roku. W toku postępowania Sąd na podstawie zgromadzonych dokumentów ustalił, że wyrok zaoczny z dnia 14 grudnia 2010 roku wydany w sprawie o sygn. akt (...) ostatecznie został uchylony i powództwo o zasądzenie dochodzonej w tamtym postępowaniu kwoty łącznie 18.838,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 września 2008 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za wyrządzoną jej przez powódkę szkodę majątkową zostało prawomocnie oddalane. Wyrok oddalający powództwo w postępowaniu z powództwa (...) Sp. z o.o. w likwidacji przeciwko D. K. stał się prawomocny z dniem wydania orzeczenia przez Sąd Okręgowy w dniu 21 września 2018 roku. Wyrok zaoczny, który ostatecznie został najpierw pozbawiony klauzuli wykonalności, a następnie prawomocnie uchylony a powództwo oddalone stanowił podstawę do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez komornika sądowego R. W. o sygn. akt (...).

W tym postępowaniu komornik sądowy prowadził skuteczną egzekucję z wynagrodzenia za pracę powódki w (...) Sp. z o.o. Z tego wynagrodzenia były odprowadzane do komornika kwoty równo po 1.135,31 zł miesięcznie każdego miesiąca. Łącznie do komornika sądowego R. W. trafiła kwota łącznie 18.164,96 zł. Jednakże nie cała ta kwota została przekazana do wierzyciela. Na wstępie Sąd wskazuje, że wbrew temu co podawała strona powodowa nie cała kwota została przekazana do komornika sądowego i następnie do pozwanego (wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym). Wpłata którą pracodawca dokonał w czerwcu 2013 roku w kwocie 1.135,31 zł nie została przekazana do wierzyciela. Wobec uzyskania przez komornika informacji o uchyleniu klauzuli wykonalności wyroku zaocznego z dnia 14 grudnia 2010 roku komornik sądowy tę kwotę przekazał na depozyt sądowy i następnie po wezwaniu skierowanym do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w W. kwotę 1.135,31 zł zwrócił powódce. Wobec czego tylko kwota 17.029,65zł stanowi świadczenie pobrane przez komornika sądowego z jej wynagrodzenia za pracę.

W zakresie kwoty przekazanej do wierzyciela czyli 14.334,62 zł z kwot wyegzekwowanych przez komornika sądowego Sąd rozpoznający miał na względzie, że jest to świadczenie nienależne, ponieważ odpadła podstawa świadczenia. Wobec czego pozwana jest zobowiązana do zwrotu tej kwoty powódce. W rozpoznawanej sprawie obrona pozwanego nie była oparta na dyspozycji art. 409 in principio k.c. i związaną z nim treścią wskazującą na wygaśnięcie obowiązku wydania korzyści lub zwrotu jej wartości jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony. Wobec tego Sąd nie badał tej przesłanki skoro pozwana tego nie podnosiła.

Odnośnie natomiast pozostałej kwoty wyegzekwowanej z wynagrodzenia a nieprzekazanej do wierzyciela, czyli 2.695,03 zł stanowi ona koszty postępowania egzekucyjnego – opłatę stosunkową w wysokości 8%, wydatki na doręczanie korespondencji, poszukiwanie majątku powódki. Taka kwota mimo tego, że została od powódki wyegzekwowana przez komornika sądowego i o tę kwotę pomniejszone łącznie wpłaty do wierzyciela to nie stanowiła świadczenia nienależnego dla pozwanego.

W ocenie Sądu powódce przysługuje roszczenie o naprawienie szkody jaką poniosła w kwocie 2.695,03 zł na podstawie art. 415 kc, a nie jak wskazuje strona powodowa na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. W tym zakresie Sąd wskazuje, że poniesione przez powódkę koszty postępowania egzekucyjnego nie są świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. Świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. mogły być wyłącznie kwoty świadczone na rzecz pozwanego i wzbogacające go. W tym zakresie nie mieszczą się koszty postępowania egzekucyjnego, bo choć doszło do zubożenia powoda, to pozwany korzyści tej nie uzyskał (por. wyrok SA Warszawa z dnia 24 czerwca 2014 r., VI ACa 1582/13, L.). Brak ponadto jest żądania od innego podmiotu niż pracodawca zwrotu lub zapłaty takiej kwoty, ponieważ organ egzekucyjny działał na podstawie przedłożonego mu tytułu wykonawczego. Ponadto w tej sprawie pozwanym nie był Komornik sądowy, który dokonał zaliczenia tej kwoty na koszty i opłaty egzekucyjne.

Nie ulega wątpliwości, że w postępowaniu procesowym sąd jest związany wskazaną przez powoda podstawą faktyczną żądania - wskazane przez powoda fakty istotne dla rozstrzygnięcia, wyznaczające granice związania sądu żądaniem (art. 321 k.p.c.). Sąd nie jest związany wskazaną przez powoda podstawą prawną roszczenia i może uwzględnić żądanie także na innej podstawie prawnej, jeżeli tylko nie wykracza poza ramy faktyczne określone w pozwie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2011 r. III CSK 220/10).

W tym miejscu zważyć należy, że w nauce prawa wskazuje się, że przesłankami odpowiedzialności deliktowej są: powstanie szkody, zdarzenie z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu (czyn niedozwolony) oraz związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą.

Jeśli chodzi o zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy, może to być np. ludzkie zachowanie, tj. czyn bezprawny - obiektywnie sprzeczny z obowiązującym porządkiem prawnym (powszechnie obowiązującymi przepisami prawa oraz zasadami współżycia społecznego), a jednocześnie zawiniony. Przez winę rozumie się naganną decyzję człowieka odnoszącą się do podjętego przez niego bezprawnego czynu, przy czym winę dzieli się na umyślną i nieumyślną (por. G. Bieniek (red.) Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom 1, Warszawa 2001, s. 215 i nast.).

Stronie pozwanej można z całą pewnością przypisać winę w prowadzeniu w oparciu o opisany powyżej tytuł wykonawczy egzekucji, która skutkowałą obciążeniem powódki wymienioną kwotą kosztów postępowania egzekucyjnego. Strona pozwana reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika w sprawie pod sygn. (...) nie podała bowiem w pozwie adresu poprawnego zamieszkania powódki, ale całkowicie jej nieznaną adres, który nigdy nie był adresem zamieszkania ani zameldowania powódki. Pełnomocnik składający pozew nie dołożył należytej staranności przy ustaleniu adresu zamieszkania powódki na przykład w ewidencji ludności. Niedochowanie należytej staranności w ustaleniu adresu zamieszkania powódki doprowadziło do uzyskania przez pozwaną klauzuli wykonalności na wyrok zaoczny, który de facto nie był prawomocny. Szkada powódki w kwocie 2.695,03 zł pozostaje więc w związku przyczynowym z zawinionym zachowaniem strony pozwanej.

Wobec czego Sąd uwzględnił powództwo w zakresie należności głównej roszczenia mając na względzie powyższe rozważania w części - 17.029,65zł, natomiast w zakresie kwoty 1.135,31 zł Sąd oddalił powództwo.

W kontekście powyższego należy wskazać, że zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej. Związanie treścią prawomocnego orzeczenia oznacza nakaz przyjmowania przez te podmioty, że w objętej orzeczeniem sytuacji faktycznej stan prawny przedstawia się tak, jak to wynika z sentencji wiążącego orzeczenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2011 r., IV CSK 563/10, LEX 864020).

Skutek materialno-prawny prawomocnego orzeczenia oznacza, że prawomocne orzeczenie odpowiada rzeczywistemu stanowi prawnemu, potwierdza go i czyni go niewątpliwym. Jeśli zatem dane zagadnienie prawne zostało prawomocnie rozstrzygnięte w pierwszym procesie, stanowi kwestię wstępną (prejudycjalną) w innym procesie, w którym dochodzone jest inne żądanie. Związanie prawomocnym wyrokiem oznacza, że sąd obowiązany jest uznać,

iz kwestia prawna, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie przez niego rozpoznawanej, kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym wcześniejszym wyroku i w późniejszym procesie kwestia ta nie może być już ponownie badana (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2003 r., I CKN 263/01, M. Prawn. 2015, nr 2, s. 85). Nie jest w świetle powyższego dopuszczalne odmienne ustalenie zaistnienia, przebiegu i oceny istotnych dla danego stosunku prawnego zdarzeń faktycznych w kolejnym postępowaniu, chociażby przedmiot tych spraw się różnił (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2011 r., I PK 225/10, LEX nr 896456).

W uzasadnieniu wyroku z dnia 20 maja 2014 r., I PK 295/13 (LEX nr 1483572) Sąd Najwyższy wyjaśnił ponadto, że związanie prawomocnym wyrokiem oznacza, iż sąd obowiązany jest uznać, że kwestia prawna, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie przez niego rozpoznawanej, kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym wcześniejszym wyroku, nawet jeżeli argumentacja prawna, na której opiera się to rozstrzygnięcie jest nietrafna. W późniejszej sprawie kwestia ta nie może być już w ogóle badana. Związanie orzeczeniem oznacza niedopuszczalność nie tylko dokonywania ustaleń sprzecznych z nim, ale nawet przeprowadzania postępowania dowodowego w tym zakresie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2008 r., IV CSK 441/07, LEX nr 376385).

Wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2016 roku, wydanym w sprawie (...), Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w W. uchylił w całości wyrok zaoczny wydany przez ten Sąd w dniu 14 grudnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt (...) i oddalił powództwo. Z kolei wyrokiem z dnia 21 września 2018 roku, wydanym przez Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w W. w sprawie o sygn. akt (...), Sąd oddalił apelację od wyroku z dnia 11 sierpnia 2016 roku. W tym postępowaniu które zostało prawomocnie zakończonej Sąd rozważył już kwestię odpowiedzialności powódki w zakresie odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie przepisów prawa pracy konstatując, że powódka mimo, że nie wykonywała obowiązków poprawnie jako główna księgową pozwanej spółki, to pozwana spółka nie poniosła z tego powodu żadnej szkody. Powódka wbrew twierdzeniom strony pozwanej uzasadniła dochodzone roszczenie i udowodniła je w zasadniczo przeważającej części wnosząc o przeprowadzenie dowodów z prawomocnych wyroków Sadu Rejonowego i Sądu Okręgowego.

W przedmiocie odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty Sąd poczynił rozważania w sposób następujący. Odnosnie nienależnego świadczenia: „Roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia staje się wymagalne w terminie, w którym powinno być spełnione zgodnie z art. 455 k.c.” (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2009 r. III CZP 102/09, OSNC 2010/5/75). „ W doktrynie i judykaturze nie budzi wątpliwości określenie chwili, w której stają się wymagalne zobowiązania o charakterze terminowym. Przyjmuje się, że wynikające z nich wierzytelności stają się wymagalne w terminie, w którym dłużnik powinien spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania, od tej bowiem daty wierzyciel może domagać się wykonania takiego obowiązku przez dłużnika. W orzecznictwie utrwalone jest także stanowisko, że zobowiązanie do zwrotu nienależnego świadczenia ma charakter bezterminowy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1976 r., III CRN 289/76, nie publ., z dnia 16 lipca 2003 r., V CK 24/02, OSNC 2004, nr 10, poz. 157, z dnia 28 kwietnia 2004 r., V CK 461/03, "Izba Cywilna" 2004, nr 11, s. 43, oraz uchwała z dnia 6 marca 1991 r., III CZP 2/91, OSNCP 1991, nr 7, poz. 93). Termin spełnienia przez dłużnika świadczenia w przypadku tych zobowiązań określa zatem art. 455 k.c., według którego dłużnik powinien je spełnić niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W związku z tym wymaga pokreślenia, że na gruncie art. 455 k.c. wezwanie wierzyciela niewątpliwie poprzedza obowiązek spełnienia świadczenia. Wezwanie dłużnika do spełnienia świadczenia wynikającego z zobowiązania bezterminowego jest jedynie czynnością warunkującą wymagalność roszczenia. Za taką oceną przemawia również treść zdania drugiego art. 120 § 1 k.c. Nie budzi wątpliwości, że art. 120 § 1 k.c. stanowi podstawę określenia początku biegu terminu przedawnienia roszczeń także z tytułu nienależnego świadczenia. Istotne jest przy tym, że przepis ten w zdaniu drugim przewiduje wprost, że wymagalność roszczenia może zależeć od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, co odnosi się także do regulacji zawartej w art. 455 k.c. (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2009 r. III CZP 102/09).

W tej sprawie Sąd uznał, że w przypadku odsetek dochodzonych od kwoty zasądzonej jako zwrot nienależnego świadczenia 14.334,62 zł wezwaniem do spełnienia świadczenia tj. zwrotu tego świadczenia (oraz innych należności,

w tym kosztów postępowania egzekucyjnego) jest pismo z daty 9 marca 2013 roku, doręczone stronie pozwanej 20 maja 2013 roku, więc odsetki należy liczyć od dnia następnego po dniu 20 maja 2013 roku. To pismo z daty 19 marca 2013 roku złożone w aktach sprawy o sygn. akt (...), a które to pełnomocnik pozwanej odebrał zgodnie ze swoim oświadczeniem w dniu 20 maja 2013 roku stanowiło pierwszą czynność wzywającą do zwrotu pobranych przez komornika sądowego świadczeń na podstawie nieprawomocnego już wtedy wyroku zaocznego. Wobec czego z dniem następnym pozwana spółka pozostawała w zwłóce, ponieważ strona powodowa nie oznaczyła terminu spełnienia świadczenia czyli odsetki należą się od 21 maja 2013 roku.

Dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela (art. 476 k.c.). Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481 § 1 k.c.). Odnośnie odsetek ustawowych od kwoty zasądzonej od pozwanej na rzecz powódki na podstawie art. 415 k.c. Sąd również zważył, że również należą się one w większości od dnia 21 maja 2013 roku ponieważ również do naprawienia szkody należy uznać, że pozwana spółka została wezwana również w dniu 20 maja 2013 roku.

Należy wskazać, że pozwana w toku postępowania egzekucyjnego w związku ze swoim wnioskiem egzekucyjnym wyegzekwowała od powódki wraz z kosztami postępowania które nie zostały jej przekazane kwotą łącznie 17.029,65zł. Jednakże powódka w toku postępowania o sygn. akt (...) nie wezwała skutecznie (...) Sp. z o.o. w likwidacji do zwrotu całości tej kwoty ponieważ do dnia odbioru wezwania (20 maja 2013 roku) przez pozwaną została wyegzekwowana przez komornika sądowego kwota 15.894,34 zł. Także taka kwota na dzień wezwania była już dostatecznie skonkretyzowana, zobowiązanie o naprawienie szkody istniało wobec uchylecia klauzuli wykonalności wyroku zaocznego i powódka miała możliwość wezwać pozwaną do zwrotu tej kwoty.

Wobec czego Sąd zasądził odsetki ustawowe od tej kwoty od dnia 21 maja 2013 roku, w pozostałym zakresie oddalając powództwo. Natomiast od kwoty wyegzekwowanej po 21 maja 2013 roku która nie została zwrócona do powódki Sąd zważył, że pierwszą czynnością skutecznego wezwania pozwanej przez powódkę było wniesienie pozwu w tej sprawie. Pozwana odebrała pozew w dniu 10 grudnia 2018 roku, wobec czego pozwana pozostawała w zwłóce od zapłaty kwoty 1.135,51 zł od dnia następnego 11 grudnia 2018 roku. W pozostałym zakresie powództwo o odsetki ustawowe od tej kwoty nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd wskazuje, że niezasadne było stanowisko powódki, że odsetki ustawowe należne są dla niej od każdej pobranej kwoty 1.135,31 zł liczonych od daty pobrania tych środków z jej wynagrodzenia. Należy wskazać, że do dnia uchylecia postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności czyli do dnia 10 maja 2013 roku wyrok zaoczny mógł stanowić postawę do prowadzenia egzekucji. Zatem do tego dnia świadczenia pobrane przez komornika sądowego należałoby uznać za pobrane zasadnie na rzecz wierzyciela pozwanej, natomiast skoro zostało wydane postanowienie o uchyleniu klauzuli wykonalności to te świadczenia po dniu 10 maja 2013 roku mają już status świadczeń pobranych nienależnie zgodnie z art. 410 k.c. Skoro świadczenie jest nienależne częściowo jako pobrane przez komornika to tak jak już wyżej Sąd wskazał momentem pozostawiania w zwłóce strony pozwanej jest następny dzień po odebraniu wezwania do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 1 i 2 sentencji wyroku uwzględniając powództwo w części.

Ponadto Sąd niezależnie od powyższego odnie się do tego co podnosił strona pozwana czyli, że nie można żądać zwrotu świadczenia, jeżeli jego spełnienie czyni zadość zasadom współżycia społecznego (art. 411 pkt 2 k.c.).

Jeżeli świadczenie nie ma podstawy prawnej, ale odpowiada regułom moralnym obowiązującym w stosunkach międzyludzkich (czyni zadość zasadom współżycia społecznego), roszczenie restytucyjne jest wykluczone. Definitywne zachowanie świadczenia przez accipiensa jest tu uzasadnione motywem etycznym (np. ponoszenie kosztów utrzymania dziecka przyjętego na wychowanie, ale bez adopcji). Dobrowolny zwrot takich świadczeń lub ich wartości

przez accipiensa uniemożliwia jednak podnoszenie roszczeń o odzyskanie zwróconego świadczenia (analogia do zobowiązań naturalnych) (por. P. Księżak, *Bezpodstawne...*, s. 215 i n.).

W orzecznictwie omawiany przepis jest stosowany z ostrożnością. Przeważnie przyjmuje się, że może mieć on zastosowanie w odniesieniu do świadczeń quasi-alimentacyjnych czy związanych ze stosunkiem pracy (wyrok SN z dnia 3 lutego 2011 r., I CSK 286/10, *M. Praw.* 2011, nr 24, s. 1343, z glosą E. Jędrzejewskiego; Z. Radwański, A. Olejniczak, *Zobowiązania...*, s. 292–293; K. Pietrzykowski (w:) *Kodeks...*, t. 1, red. K. Pietrzykowski, 2015, komentarz do art. 411, nb 7; co do świadczeń alimentacyjnych zob. J. Pietrzykowski (w:) *Kodeks...*, t. 2, red. J. Ignatowicz, s. 975; A. Ohanowicz (w:) *System...*, t. 3, cz. 1, red. Z. Radwański, s. 503). Przypadki zastosowania omawianego wyłączenia są bardzo rzadkie. Miarodajna dla oceny, czy spełnienie świadczenia czyni zadość zasadom współzycia społecznego, jest wyłącznie chwila spełnienia świadczenia (odmiennie K. Mularski (w:) *Kodeks...*, t. 1, red. M. Gutowski, 2016, komentarz do art. 411, nb 13).

W tej sprawie należy wskazywać na fakt, że w momencie kiedy powódka świadczyła dla pozwanej spółki czyniła to na podstawie prawomocnego wyroku zaocznego, jednakże należy mieć na względzie fakt, że ostatecznie w postępowaniu o sygn. akt (...) została prawomocnie przesądzona kwestia odpowiedzialności powódki. Należy wskazać, że dochodzoną w tamtym postępowaniu podstawą odpowiedzialności powódki były przepisy prawa pracy o odpowiedzialności odszkodowawczej dochodzonej do pracownika w związku z wyrządzoną przez niego szkodą. W tamtej sprawie, co Sąd w pełni podziela i czym jest związany została prawomocnie przesądzona kwestia braku szkody po stronie pozwanej, innymi słowy, mimo, że powódka nie wykonywała dobrze obowiązków pracowniczych, jako główna księgowa to nie naraziła, ani nie wyrządziła szkody swojemu pracodawcy. W takiej sytuacji brak jest możliwości uznania, że samo złe wykonywanie obowiązków powoduje po stronie pracownika obowiązek do świadczenia bez podstawy prawnej na rzecz byłego pracodawcy. Powódka nie ma żadnej podstawy do odpowiedzialności odszkodowawczej wobec byłego pracodawcy, a wyegzekwowanie z jej wynagrodzenia kwot dochodzonych w tamtym postępowaniu nie może czynić żadnym zasadom współzycia społecznego. Na marginesie Sąd wskazuje, że pełnomocnik strony pozwanej nie wskazał, jakie to precyzyjnie miałyby być zasady współzycia społecznego którym zadość czyniło by świadczenie przez powódkę.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Uznając, że zasadnym jest włożenie obowiązku poniesienia całości kosztów na stronę pozwaną, ponieważ strona powodowa ulegała tylko w niewielkim zakresie, czyli 6,25 %. Kwota kosztów zastępstwa procesowego została obliczona na podstawie § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (3.600 zł x 75%).

W zakresie kosztów sądowych tj. opłaty od pozwu której powódka nie miała obowiązku uiścić oraz wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa Sąd miał na względzie regulację art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Zgodnie z nim kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Stosując odpowiednio art. 100 k.p.c. Sąd uznał, że strona pozwana ma obowiązek zwrócić całość kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa czyli kwotę: 91,62 zł tytułem kosztów tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa oraz kwotę 852 zł (5% x 17.029,65 zł) czyli łącznie kwotę 943,62 zł.

W zakresie rygoru natychmiastowej wykonalności Sąd miał na względzie fakt, że mimo nałożenia na pozwaną zobowiązania do nadesłania zaświadczenia o wynagrodzeniu obliczonym jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy nie wykonała ona tego zobowiązania. Nie złożyła również akt osobowych powódki. Wobec powyższego na podstawie całokształtu stanowiska strony pozwanej i tego, że powódka przedłożyła dokumenty pozwalające ustalić jej zmienne wynagrodzenie przez okres zatrudnienia Sąd ustalił jakie wynagrodzenie pobrała obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy. Suma kwot wynikających z raportów ZUS RMUA za okres 12 miesięcy od ostatniego raportu wynosi 29931,35 zł wobec czego jednomiesięczne wynagrodzenie powódki wynosi 2.494,28 zł. Wobec powyższego Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do tej kwoty.

z/ (...)